

Oriana Fallaci ir islamo ekspansijos istorija

- [Istorija](#)

Gru 13, 2015

0 1714



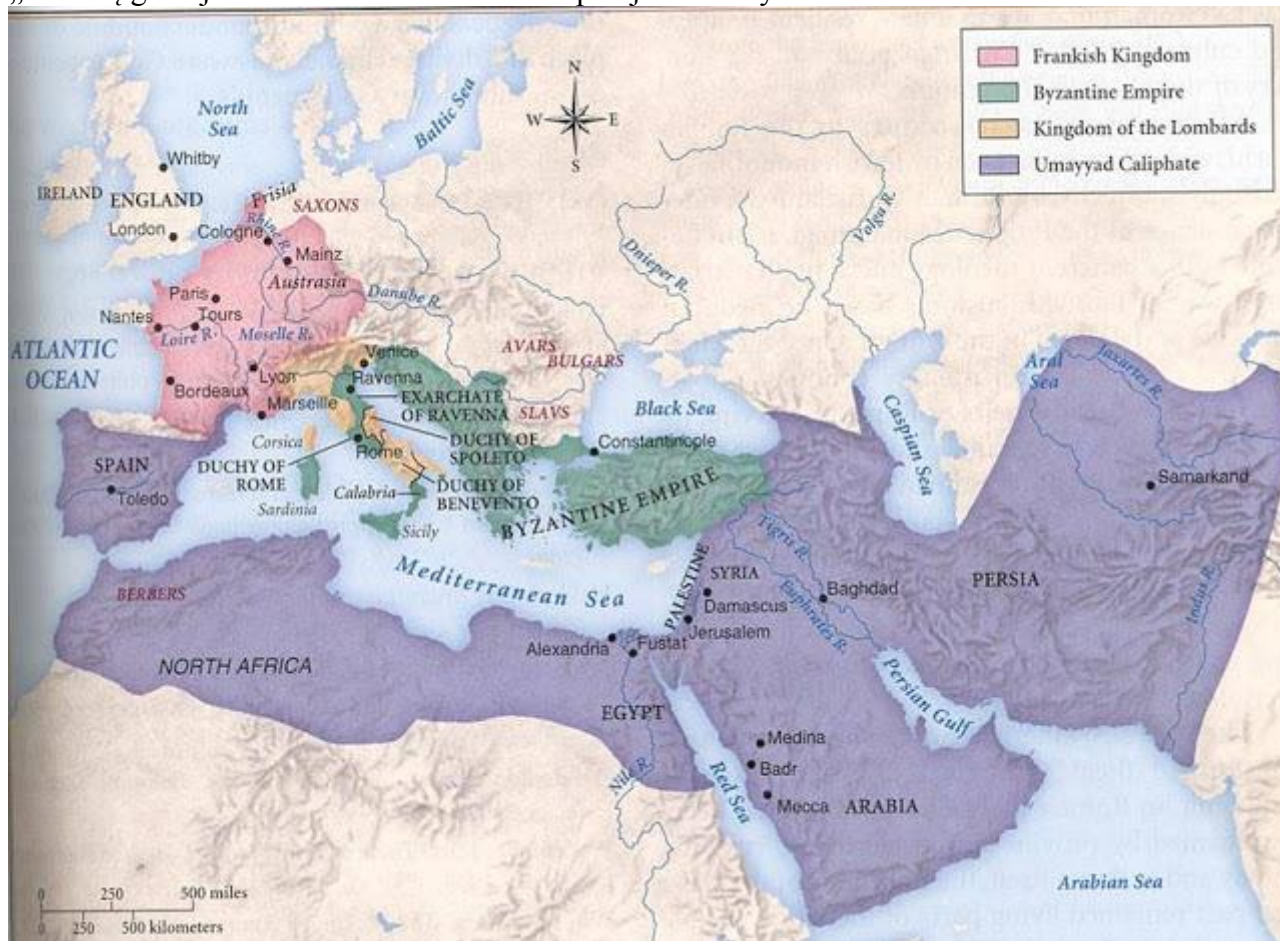
Šiandienos Europoje vyrauja įsitikinimas, kad istorinę krikščionių ir musulmonų pasaulio priešpriešą pradėjo būtent krikščionys, viduramžių Kryžiaus žygių metu užpuolę ir negailestingai naikinę nekaltus musulmonus. Ta tema Europoje bei JAV viens po kito filmuojami pseudoistoriniai „atgailos už barbarybę“ kupini filmai, kuriuose „tamsūs“ fanatiški europiečiai kaltinami „tolerantiškų“ bei „humaniškų“ Rytų niokojimu, rašomos graudingos knygos.

Iš tiesų tai nelabai atitinka tikrovę. Ši ištrauka – vertimas iš žymios italų rašytojos bei žurnalistės Orianos Fallaci knygos „Proto jėga“.

„635 m., tai yra, prabėgus trims metams po Mahometo mirties, Šventojo pusmėnulio kariuomenė įsiveržė į krikščionišką Siriją ir krikščionišką Palestiną. 638 m. jie užgrobė Jeruzalę ir Kristaus Kapo šventyklą. 640 m., užėmę Persiją, Armėniją ir Mesopotamiją (dabartinį Iraką), jie įsibrovė į krikščionišką Egiptą ir nukariavo krikščionišką Magribą. Tai yra, dabartinius Tunisą, Alžyrą ir Maroką.

668 metais jie pirmą kartą užpuolė Konstantinopolį ir laikė apgulę jį penkis metus. 711 m. jie persikėlė per Gibraltaro sąsiaurį ir išsilaipino katalikiškoje Iberijoje, palaidodami po savimi Portugaliją ir Ispaniją, kur, nepaisant didvyriško Pelagijaus, Sido Kampeadoro bei kitų narsių karių pasipriešinimo, liko ištisiems aštuoniems amžiams.

Ir tas, kas tiki taikiais užkariautojų ir pavergtųjų santykiais tegul perskaito pasakojimus apie sudegintas abatijas ir vienuolynus, apie išniekintas bažnyčias, apie išprievartautas vienuoles, apie krikščionių ir žydų moteris, kurias jie įkalindavo savo haremuose. Tegul prisimena apie nukryžiuotus Kordoboje, pakartus Granadoje, apie nukirsdintus Toledę ir Barselonoje, Sevilijoje ir Samoroje (Sevilijoje kirsdinta emiro Mutamido įsakymu. Nukirstomis krikščionių galvomis jis puošė savo dvarą. Samoroje galvas kirtę vizirio Almansūro įsakymu, kuris dabar pristatomas kaip „filosofų globėjas ir iškili musulmoniškos Ispanijos asmenybė“!



Omejadų kalifato (661 – 750 m.) užgrobtos teritorijos

Vien Jėzaus vardo ištartimas reiškė mirtį. Nukryžiuojimą, nukirsdinimą, pakorimą ar sodinimą ant kuolo. Ta pati lemtis laukė ir tų kas drįsdavo skambinti varpais. Tas pats už žalios – islamo spalvos, nešiojimą. Pro šalį praeinant musulmonui kiekvienas krikščionis privalėjo pasitraukti į šoną ir nuolankiai nusilenkti. Ir vargas tam „netikėliui“, kuris drįso reaguoti į įžeidimą iš musulmono pusės. Šiandien plačiai afišuojama detalė esą „netikę šunys“ nebuvo verčiami priimti musulmonų tikėjimo, tačiau žinote kodėl? Ogi todėl, kad priėmusieji islamą nemokėdavo mokesčių. O nepriėmę privalėjo mokėti.

721 m. musulmonų kariauna iš Ispanijos pasuko į katalikišką Prancūziją. Vadovaujami Andalūzijos valdytojo Abd ar-Rahmano jie skerdė vyriškos lyties Pirėnų bei Narbono gyventojus, ir, paverę moteris su vaikais, tęsė kelionę į Karkasoną.

Slinkdami į šiaurę visose pakelės abatijose jie žudė vienuolius ir vienuolės. Lione ir Dižone jie išplėšė visas bažnyčias. Žygiai į Prancūziją vyko bangomis ištisus vienuolika metų.

731 metais 380 tūkst. islamo pėstininkų ir 16 tūkst. raitelių pasiekė Bordo ir pasuko į Puatjė, o iš ten – į Tūrą. Ir jeigu 732 m. Karolis Martelis nebūtų jų sutriuškinęs prie Puatjė – Tūro, šiandien visą Prancūziją šoktų flamenką.

827 m. jie išsilaipino Sicilijoje. Skersdami, kirsdindami, kryžiuodami ir sodindami ant kuolo arabai nukariavo Sirakūzus ir Taorminą, po to Mesiną ir Palermą, per tris amžiaus ketvirčius (būtent tiek

laiko prirėikė išdidiems siciliečiams pavergti) islamizuodami salą. Musulmonai viešpatavo čia du šimtmečius kol jų neišmušė normanai.

836 m. arabai išsilaipino Brindizyje, 840 m. – Baryje, 841 m. – Ankonoje. Po to per Adrijos jūrą jie stūmėsi atgal link Tirėnų jūros ir 846 m. išsilaipino Ostijoje. Miestą jie apiplėšė ir sudegino, o netrukus, slinkdami Tibro upės pakrantėmis, pasiekė Romą.

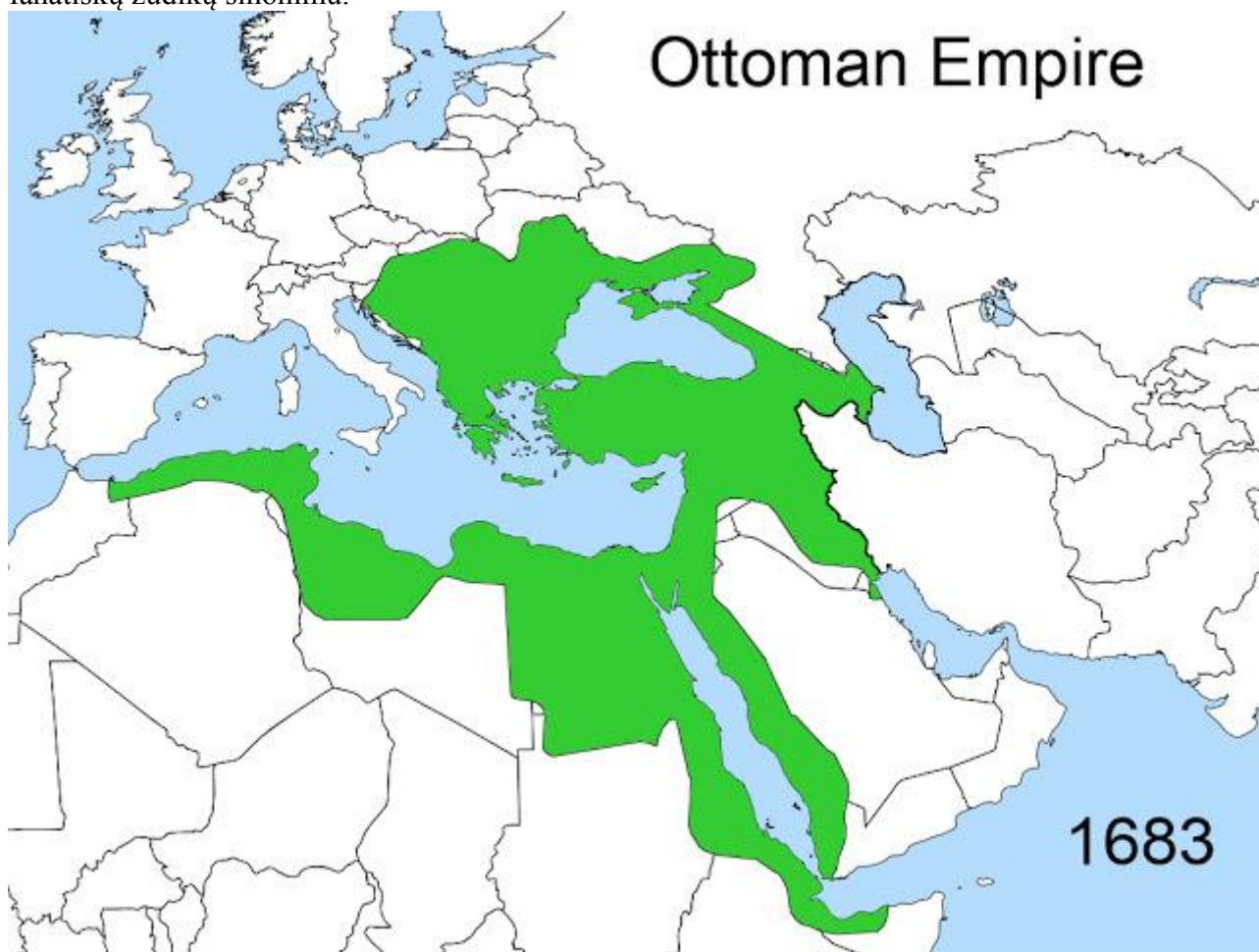
Apgulę miestą ir įsiveržę į jį naktį musulmonai išplėšė šv. Petro ir Pauliaus baziliką. Tam, kad nuo jų atsikratytų, popiežius Sergijus II-asis buvo priverstas mokėti 25 000 sidabro lydinių duoklę. Kitas popiežius, Leonas IV-asis, norėdamas išvengti pakartotinių antpuolių, liepė aptverti Romą Leono siena. Palikę Amžinąjį miestą arabai užpuolė Kampanją. Ten jie viešpatavo septyniasdešimt metų, griaudami Montekasiną ir niokojami Salerną.

898 m. jie atakavo Provansą, o jei tiksliau – šiandienos San-Tropezą. Įsikūrę ten, 911 m. jie kirto Alpes ir įsiveržė į Pjemontą. Okupavę Turiną ir Kasalį mahometonai sudegino visas bažnyčias, nužudė tūkstančius krikščionių, po to pasuko į Šveicariją. Čia jie pasiekė Ženevos ežerą, tačiau sustabdyti sniego grįžo atgal į šiltąjį Provansą.

940 m. jie užėmė Tuloną ir jame įsikūrė, o vėliau... na, jūs jau žinote.

Mūsų dienomis įprasta daužyti save į krūtinę ir, kaltinant Vakarus už Kryžiaus žygius, verksmingai atgailauti. Žvelgti į tuos žygius kaip į didelę istorinę skriaudą, kuri buvo padaryta nekaltiems musulmonams. Tačiau šie Kryžiaus žygiai buvo ne tik bandymas susigrąžinti Jeruzalės Kristaus Kapo šventovę, o ginkluotas atsakas į keturis įsiveržimų, okupacijų ir skerdynių šimtmečius. Kryžiaus žygiai buvo kontrataka siekiant nutraukti musulmonų ekspansiją Europoje, tačiau jiems išsikvėpus, Alacho sūnūs vėl atnaujino savo nukariavimų politiką.

Ir šįsyk – turkų rankomis, kurie kūrė savo Osmanų imperiją paversdami Europą mūsų laukų. Ši grobuoniška idėja įsikūnijo žymiuosiuose janyčaruose. Vien jų pavadinimas mūsų kalboje tapo fanatiškų žudikų sinonimu.



Osmanų imperija 1683 m.

O ar žinote kas iš tiesų buvo janyčarai? Tai – elitinė Osmanų imperijos kariuomenė, superkareiviai, galėję ryžtis tiek fanatiškai savižudybei, tiek karui, skerdynėms, plėšimams? Ar žinote iš kur buvo imami tie janyčarai?

Ogi iš imperijos pavergtų kraštų. Iš Graikijos, Bulgarijos, Rumunijos, Vengrijos, Albanijos, Serbijos, prie jūros esančių Italijos sričių. Čia turkai grobdavo vienuolikos dvylikos metų berniukus, dažniausiai – kilmingų šeimų atžalas, ir, paversdami juos musulmonais, auklėdavo savo karo stovyklose.

Nenorėčiau tęsti šios istorijos pamokos, kuri politikorektiškose mūsų mokyklose jau tapo didžiausiu tabu, tačiau bent jau trumpai esu priversta atnaujinti itin užmaršių piliečių bei veidmainių atmintį.

Taigi, 1356 m., prabėgus 84 metams po Aštuntojo kryžiaus žygio, turkai užgrobė Galipolio pusiasalį, kuris driekiasi šimtą kilometrų išilgai šiaurinės Dardanelų pakrantės.

Iš čia jie leidosi į pietryčių Europos nukariavimą ir akimirksniu okupavo Triestą, Makedoniją, Albaniją. Jie pavergė Didžiąją Serbiją ir penkiems metams apgulė Konstantinopolį, paralyžiuodami miestą bei atkirsdami nuo likusios Europos. Tiesa, 1396 m. turkai buvo priversti sustoti ir susigrumti su islamizuotas, bet nepavergtais mongolais.

Tačiau jau 1430 m. musulmonai atnaujino Europos puolimą ir užgrobė Venecijai priklausančius Salonikus. 1444 m., palaužę krikščionių pasipriešinimą Varnoje, jie įsigalėjo Valakijoje, Transilvanijoje, Moldavijoje, 1453 m. vėl apgulė Konstantinopolį, kuris galiausiai buvo nukariautas sultono Mehmedo II-ojo.

Beje, ar žinote kas toks buvo Mehmedas? Ogi jaunuolis, kuris, remdamasis senuoju brolžudystės papročiu, užėmė sostą pasmaugęs savo trimetį brolių.

Musulmonams griauant Konstantinopolio sienas didelė dalis beginklių miestiečių pasislėpė Sofijos sobore ir meldė Viešpaties užtarimo. Į šventyklą įsiveržę turkai tiesiog sukapojo visus, įskaitant vaikus, į gabalus. Skerdynės tęsėsi nuo aušros iki pusiaudienio ir pasibaigė didžiajam viziriui sutikus: „Ilsėkitės! Dabar ši šventykla priklauso Alachui!“.



Konstantinopolio nukariautojas Mehmedas II

Tuo metų miestas degė, kareiviai kryžiao ir sodino ant kuolo, prievartavo ir žudė vienuoles.

Likusius gyvus sukaustė grandinėmis ir pardavė imperijos turguose.

Vakarop puotoje Mehmedas II, prieštaraudamas visiems islamo priesakams, mirtinai nusigėrė ir liepė jam atvesti keturiolikmetį graikų kunigaikščio Louko Notaro sūnų. Mehmedas pareikalavo, kad tėvas sutiktų atiduoti sūnų į sultono haremą (!), tačiau šiam nesutikus, įsakė visiems nukirsti galvas.

Sunaikinti visi Konstantinopolio altoriai, perlydyti varpai, cerkvės paverčiamos mečetėmis ar prekyvietėmis. Šitaip Konstantinopolis virto Stambulu.

Bet mūsų laikais apie tai nenorima girdėti. 1456 m. tas pats Mehmedas nukariauja Atėnus. Vėl cerkvės verčiamos mečetėmis, perlydomi jų varpai. Atėnų nukariavimas pasibaigė Graikijos nukariavimu, kurią musulmonai valdė ir naikino ištisus keturis amžius.

1476 m. jie puolė Venecijos respubliką, o 1480 m. – Apuliją. Ten pasikartojė toks pats skerdynių bei prievartavimų scenarijus, kaip ir Konstantinopolyje.

1512 m. Osmanų imperijos sostą užimą Selimas II Piktasis. Ir vėlgi – per brolių žudystę, pasiūsdamas į aną pasaulį galybę savo vyriškos lyties giminaičių.

Šis ponas susilaukė sūnaus – būsimojo sultono Suleimano Puikiojo, kuris nukariautoje Europoje pasiryžo įkurti islamo valstybę.

Iškart po karūnavimo Suleimanas surinko milžinišką kariuomenę. Iš Rumunijos 1526 m. jis pajudėjo į katalikišką Vengriją, sumušė jos kariuomenę ir sudegino Budapeštą. Osmanų imperijos vergų turgūs nuo Alžyro iki Damasko vėl prisipildė naujais vergais.

Tačiau pergalių pasirodė mažai ir Suleimanas pasuko į Austriją.

Ultrakonservatyvioji Austrija buvo laikoma krikščionybės bastionu, kurios tuomet pavergti turkams nepavyko. Užtat besitraukdamas Suleimanas pasodino ant kuolų apie 30 000 vietos valstiečių, kurie jam pasirodė per prasti, kad būtų parduoti į vergovę.

Grįžęs į Stambulą Suleimanas pavedė reorganizuoti savo laivyną Hairedinui, kuris buvo vadinamas Raudonbarzdžiu. Sėkminga reforma pavertė Viduržemio jūrą kautynių arena dėl islamo viešpatavimo. Pats Suleimanas užgniaužė bręstantį rūmų perversmą pasmaugęs du vyresnius savo sūnus ir jų vaikus. 1565 m. sultonas apgulė krikščionių tvirtovę Maltoje.

Mirė Suleimanas po metų, titulą paveldėjo trečiasis jo sūnus Selimas, kuris vėliau gavo Girtuoklio pravardę. Būtent Selimas Girtuoklis, kartu su savo generolu Lala Mustafa 1571 m. užgrobia krikščionišką Kiprą.

Iš Venecijos kilusiam salos senatoriui Markantonijui Bragadinui, kuris atvyko pas sultoną aptarti taikos sąlygų, buvo nupjauta nosis ir ausys. Po trisdešimties dienų garbingam senatoriui Kipro gyventojų akivaizdoje nudirta oda. Prieš egzekuciją beausis ir benosis Bragadinas buvo priverstas sukti ratus po miestą nešdamas didelį šiukšlių maišą. Kiekvieną kartą pamatęs Lalą Mustafą buvęs senatorius turėjo laižyti žemę. Bragadino odą turkai prikimšo šiaudų ir padarė iš jos iškamšą.

Tuo metu Osmanų imperiją buvo savo galybės viršūnėje ir, valdoma vieno sultono po kito, tęsė žemyninės Europos anpuolius. 1621 ir 1672 m. pusmėnulio kariaunos okupavo kai kurias Lenkijos sritis.

Islamo ekspansija buvo sustabdyta tik 1683 m. rugsėjo 12 d. jungtinės krikščionių tautų kariuomenės pergalės prie Vienos dėka. Nenugalimoji turkų kariuomenė buvo priversta bėgti.

Kam aš visą tai pasakoju? Ogi tam, kad būtų aišku, jog šiandieninis islamo žygis į Europą – ne kas kito, o daugiaamžės islamo ekspansijos, imperializmo ir kolonializmo atgimimas. Tik šią XXI a. laviną dar lemia demografinis sprogimas.

Šis XXI a. ekspansyvos politikos renesansas – kur kas gudresnis. Kur kas klastingesnis. Kur kas pavojingesnis dėl savo demografinių aspektų.

Jis organizuotas kaip imigrantų lavina, kurie kuriasi mūsų šalyse, gimtojoje mūsų žemėje. Ir vietoje to, kad gerbtų mūsų įstatymus, jie demonstratyviai perša savus. Savo tradicijas, savo dievą..

Oriana Fallaci (1929 – 2006 m.)

ištrauka iš knygos „The Force of Reason“, 2004 m.

Vertė Vitalijus Michalovskis.

Vertimo į lietuvių kalbą teisės priklauso [Vitalijaus Michalovskio tinklaraščiui](#)

Apie autore:



Oriana Fallaci (1929 – 2006 m.) – italų žurnalistė bei rašytoja. Savo metu pripažinta viena geriausių Italijos žurnalistų, Italijos prezidento apdovanota aukso medaliu už indėlį į šalies kultūrą.

Jaunystėje simpatizavo kairiesiems judėjimams, tačiau brandžiame amžiuje pradėjo pasisakyti už konservatyvias vertybes.

Per savo žurnalistinę karjerą asmeniškai kalbino tokias asmenybes kaip Muamaras Kadasis, Indira Gandi, Jasiras Arafatas, Henris Kisindžeris ir netgi radikalusis Irano ajatola Chomeinis.

Parašė kelias knygas apie radikalaus islamizmo iššūkius Europai. Kai kurios jų tapo bestseleriais.

Sahidai

Teroristų savižudžių panaudojimo taktiką pirmasis istorijoje parengė asasinų karalystės įkūrėjas Hassanas-i Sabbahas. Ši valstybė atsirado XI amžiuje dabartinio Irano, Sirijos ir Libano teritorijoje. Kalnų tvirtovėje Alamuto slėnyje Hassanas-i Sabbahas įkūrė diversantų rengimo mokyklą. Kad fanatikai nebijotų mirti, buvo sugalvota paprasta ir veiksminga metodika. Būsimiems teroristams rengdavo ekskursijas į ... „aną pasaulį“.

O iš tikrųjų kandidatui prikimšdavo narkotikų ir „sapnuojantį“ perkeldavo į dirbtinai sukurtą „rojaus sodą“. Ten vynas tekėjo upėmis, stalai lūžo nuo skanėstų, o puolusios moterys vaizdavo rojaus mergeles – hurijas ir meilinosi vėplai karžygiui.

Ir tuo pačiu jį įtikinėjo, kad po to, kai jis žus mūšyje su netikėliais kitatikiais, jis tuojau pat sugrįš į šią jaukią kompaniją. Po to asasinui vėl duodavo narkotikų dozę, ir kada jis užmigdavo, nunešdavo atgal į kareivines. Po šio žavaus „išdūrimo“ teroristai jau nebebijodavo mirti ir buvo pasirengę įvykdyti bet kokią savo vado įsakymą.

<http://pasaulis.lrytas.lt/konfliktai-ir-saugumas/perprato-teroristo-savizudzio-gyvosios-bombos-psichologija.htm>